

Προλεγόμενα στην Ποιμαντική του Γάμου καὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων

Τοῦ Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου

Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔρχονται καθημερινῶς ἀντιμέτωποι μὲ τὴν πλημμυρίδα τῶν ἀνησυχητικῶς πληθυνθέντων διαζυγίων ἢ μὲ προβλήματα, ποὺ σκιάζουν τὶς συναισθηματικὲς καὶ βιοτικὲς σχέσεις πολλῶν ἀνδρογύνων, ἀκόμη καὶ μνηστευμένων ἢ ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι διαπιστώνουν ὅτι ἔχει φυγῆ ἢ κινδυνεύει νὰ φυγῆ ἡ ἀγάπη τους.

Ἡ ἀγάπη αὐτή, ποὺ θεωρεῖται συνώνυμη πρὸς τὸν ἔρωτα, συναρτᾶται στὴ Δύσι ὅλον ἐν καὶ περισσότερον πρὸς τὸν ἑορτασμὸ κατὰ τὴν 14ῃ Φεβρουαρίου τῆς μνήμης τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ ἀγίου Βαλεντίνου ὡς προστάτου τῶν ἐρωτευμένων. Ὁ ἐμπορευματοποιηθεὶς αὐτὸς ἑορτασμὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ σχέση πρὸς τὴν προβολὴ τοῦ ιδεώδους τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος εἶναι ἀμφίβολη ἢ καὶ οὐσιαστικῶς ἀνύπαρκτη, ἔχει ἀρχίσει, ὡς μὴ ὄφειλε, νὰ διαδίδεται καὶ στὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου ἐ.ε. στὴν καθιερωμένη ἐκπομπὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἔχει τὸν τίτλο «Δῶγμα - Διάλογος», ἀποτρέποντας ἀπὸ τὸν ξενόφερτον αὐτὸν ἑορτασμὸ, τόνισε ὅτι ἡ ἀγάπη τῶν ὀρθοδόξων ζευγαριῶν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἑορτάζεται ὄχι μέσα σὲ ἐμπορευματοποιημένα καὶ κοσμικὰ δυτικὰ πλαίσια, ἀλλὰ μέσα σὲ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀγιαστικὴ ἀτμόσφαιρα διὰ συμβολικῆς πνευματικῆς συνδέσεως μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ χρι-

στιανικὰ ζευγάρια, ποὺ μνημονεύονται στὸ Ὀρθόδοξο Ἀγιολόγιο. Ὑπέδειξε δὲ ὡς παράδειγμα τέτοιου ἀνδρογύνου τοὺς ἀγίους Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα.

Ἡ ὑπόδειξη αὐτὴ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἔγινε, διότι οἱ ἅγιοι Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα εἶχαν θεμελιώσει τὴν εὐτυχία τους πάνω στὴν ἀγάπη τους, ἡ ὁποία θερμαινόταν συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐμφύχωνε τὴν «κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν» τους. Τὸ σπίτι τους ἦταν ἀκτινοβόλο ἱεραποστολικὸ ὄρμητήριο καὶ κέντρο ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοὺς συζύγους γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ἀσπασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν, τοὺς συνεργοὺς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν, οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν» (Ρωμ. 1στ', 4-5). Ὅταν ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ρώμη στὴν Κόρινθο (Πράξ. 17, 1-2), ἔδρασαν εἰς αὐτὴν μαζὶ μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλον, ὁ ὁποῖος «προσηλθὲν αὐτοῖς, καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι ἔμενε παρ' αὐτοῖς, καὶ εἰργάζοντο ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τῆ τέχνη»

(Πράξ. ιη', 3). Ἐπίσης, ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα ἐργάσθησαν ἱεραποστολικῶς στὴν Ρώμη καὶ στὴν Ἔφεσο.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος περιορίσθηκε ν' ἀναφερθῆ δειγματοληπτικῶς στὸ πρότυπο τῆς συζυγικῆς ἀγάπης τοῦ ἱεραποστολικοῦ αὐτοῦ ζεύγους ἕνεκα τῆς στενοτάτης συνδέσεώς του μὲ τὸν Ἰδρυτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀπ. Παῦλο καὶ ἕνεκα χρονικῆς γειτνιάσεως τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μνήμης του μὲ τὸν ἑορτασμό τῆς μνήμης τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ ἀγίου Βαλεντίνου. Ἄλλ' ὁ Μακαριώτατος εἶχεν ἀναμφιβόλως στὸν νοῦ του καὶ πολλὰ ἄλλα

ὑποδειγματικὰ ἅγια χριστιανικὰ ἀνδρόγυνα, λ.χ. τὴν οἰκία Στεφανᾶ (Α' Κορ. ιστ', 15), τὸν Τίτον Φλάβιον Κλήμεντα καὶ τὴν Δομιτίλλαν, τὸν Χρῦσανθον καὶ τὴν Δαρεϊάν τὴν Ἀθηναίαν, τὸν Τιμόθεον καὶ τὴν Μαύραν, τὸν Ἀδριανὸν καὶ τὴν Ναταλίαν, τὸν Βασίλειον (πατέρα τοῦ Μ. Βασιλείου) καὶ τὴν Ἐμμέλειαν (Περισσότερα γι' αὐτοὺς βλ. στὸ ἔργο: Εὐαγγ. Θεοδώρου, Οἰκοδόμοι πολιτισμοῦ, Ἀθῆναι, 1962, σσ. 109-112). Τὸ ποιμαντικὸν ἔργον πρέπει νὰ προβάλλῃ στοὺς νέους καὶ σ' ἐκείνους, πού εἶναι νεόνυμφοι ἢ μνηστευμένοι καὶ μελλονύμφοι, τὰ ἀνδρόγυνα τοῦ Ἀγιολογίου μας ὡς πρότυπα πίστεως καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης.

Γι' αὐτοὺς, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς διαζευγμένους καὶ τὰ τραυματισμένα—ἀπὸ τὰ διαζύγια—παιδιά, ὅπως προσέθεσεν ὁ Μακαριώτατος, ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ οἱ Ἱ. Μητροπόλεις θὰ προωθήσουν τὴν ἴδρυσιν

νέων εἰδικῶν Σεμιναρίων, Σχολῶν Γονέων καὶ Κατασκηνώσεων, πού θὰ προστεθοῦν στὶς ἤδη ὑπάρχουσες. Πρὸς ἐνίσχυσι τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐφημερίων στὴν ποιμαντικὴ αὐτὴ προσπάθεια θὰ ἐπιδιωχθῆ νὰ γίνουν προσεχῶς προσανατολιστικὲς ὑποβολὲς μέσα σὲ μερικὲς σελίδες τοῦ «Ἐφημερίου», πού θὰ προστεθοῦν σὲ σχετικὲς παλαιότερες καὶ θὰ ἀναφέρονται στὴν ποιμαντικὴ τοῦ γάμου καὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων καὶ θὰ ἀποβλέπουν στὴν ὑπόμνησι τόσο τῶν αἰτίων τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας, ὅπως καὶ τῶν προϋποθέσεων καὶ ἐκφάνσεων τοῦ γνησίου ἔρωτος καὶ τοῦ ἐπιτυχημένου ἐν Χριστῷ γάμου.

«Ὅτε παρεγένετο Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, τότε Μιχαὴλ τὰ νυμφικὰ ἠτύτρεπιζεν, ὁ δὲ Γαβριὴλ ταῖς συζυγίαις στέφανα ἔπλεκεν, οἱ ἄγγελοι ἔχαιρον... ὁ ἀὴρ ἐστιλβούτο ἐπὶ τῇ εὐτρεπίσει τοῦ γάμου... τὰ ζῶα εἰς συνάντησιν τοῦ γάμου συνέτρεχον, τὰ δένδρα λυγίζόμενα τοῖς κλάδοις κατεσείουν, ἡ θάλασσα καὶ πᾶσα κτίσις ἐφαιδρύνετο, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐννυμφαγῶγει, ὁ Πατὴρ τῶν ἀπάντων ἐπευλόγει... εὐλογηθεὶς καὶ σύ, νυμφίε, ὡς ὁ Ἀβραάμ... ἀγαπήσεις γυναῖκα, ἣν ἔδωκέ σοι Κύριος ὁ Θεός...»

(Εὐχὴ στὸ Γάμο, ἀπὸ τὸν Κώδικα 958 τῆς Μονῆς Σινᾶ τοῦ 10ου αἰώνα)